ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **I. L.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, čj. OAM-97/LE-VL11-VL11-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2017, čj. 19 A 21/2017-40,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 30. 9. 2017. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že žalovaná a následně i krajský soud nesprávně vyhodnotily možnost užití zvláštních opatření podle §47 zákona o azylu.

[3] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] NSS řízení o kasační stížnosti přerušil, a to v návaznosti na předběžnou otázku vedenou Soudním dvorem jako věc C-704/17. Zde se totiž řeší, zda právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje NSS přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn.

[5] Nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, Ústavní soud zrušil mj. § 46a odst. 9 zákona o azylu, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., a to dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Dne 21. 1. 2019 byl tento nález zveřejněn ve Sbírce zákonů (č. 16/2019 Sb.). Tím jednak odpadla překážka meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti, jednak se stalo řízení před Soudním dvorem ve věci C-704/17 pro nynější věc bezvýznamné a soudu tudíž odpadla povinnost vyčkávat jeho rozhodnutí. Proto NSS výrokem I. rozhodl tak, že se v řízení pokračuje.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl dne 5. 6. 2017 zkontrolován policejní hlídkou před prodejnou potravin v obci Velká Jesenice. Na místě se stěžovatel neprokázal žádným dokladem totožnosti a hlídce pouze sdělil své jméno, datum narození a státní příslušnost. Policie zjistila, že stěžovatel je veden v evidenci nežádoucích osob na základě správního vyhoštění na dobu 3 let, které nabylo právní moci dne 31. 5. 2016 se stanovenou 30 denní lhůtou pro vycestování mimo území ČR. Žalobce ovšem toto rozhodnutí nerespektoval a území ČR neopustil. Svým dlouhodobým pobytem bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu stěžovatel zjevně porušil právní předpisy. Dne 12. 6. 2017 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, o kterou žádal už v letech 2001 a 2008, kdy tato žádost byla zastavena resp. zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Na základě těchto skutečností byl stěžovatel napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Tento postup odůvodnila žalovaná tím, že z jednání žalobce je zřejmé, že se i nadále bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

[8] Stěžovatel byl napadeným rozhodnutím žalované zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu cizinců, podle kterého *Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu*

pokračování

stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

[9] NSS souhlasí se závěrem žalované o existenci oprávněné domněnky, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově za cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. NSS odmítá tvrzení stěžovatele, že žalovaná nesprávně vyhodnotila využití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. NSS v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, čj. 1 Azs 295/2017-29, bod 27, s odkazem na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, dovodil, „*že při zvažovaní zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.*“

[10] Stěžovatel přicestoval do ČR v roce 1998, svou první žádost o mezinárodní ochranu však podal až dne 8. 4. 2001. Řízení o této žádosti bylo zastaveno správním orgánem z důvodu nedostavení se žadatele (stěžovatele) k pohovoru. Druhou žádost, která byla správním orgánem zamítnuta jako zjevně neopodstatněná, podal stěžovatel dne 4. 3. 2008; následovalo rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele z území ČR ze dne 19. 3. 2008 na dobu tří let. Pobytová historie stěžovatele je negativně poskvrněna jeho dřívější neaktivitou a nedostatečným podložením svých žádostí (které byly předkládány ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění). Ostatně stěžovatel ve své argumentaci o možnosti užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu zůstává pohříchu zcela obecný, není vůbec jasné, jaká opatření dle jeho názoru připadala do úvahy.

[11] Žalovaná ve svém rozhodnutí dále uvádí, že stěžovatel vědomě mařil uložené správní vyhoštění, což stěžovatel nijak nerozporuje. V souvislosti s tímto nerespektováním právního řádu a rozhodnutí orgánu státní moci nelze podle žalované a v souladu s judikaturou rozšířeného senátu zvolit mírnější opatření. „*Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění*“ (viz shora cit. usnesení rozšířeného senátu 5 Azs 20/2016, bod 29).

[12] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné

podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za 1 provedený úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za úkon právní služby tedy zástupci náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu